

[Udenrigsministeren.]

Jeg skal derefter gå over til selve spørgsmålet.

Vort forhold til regimet i Grækenland har siden kong Konstantins bortrejse i december 1967, ja, for den sags skyld lige siden militærkuppet i april samme år, været genstand for regeringens opmærksomhed. Det gælder den tidligere regering, og det gælder den nuværende regering. Allerede før begivenhederne i december var vor ambassadør i Athen blevet hjemkaldt til konsultationer, og ambassaden ledes i øjeblikket af en lavere tjenestemand som chargé d'affaires.

Imidlertid har en række lande siden slutningen af januar genoptaget normale forbindelser med regeringen i Athen, dette gælder således USA, Storbritannien, Canada, Italien, Tyrkiet, Schweiz, Australien, Holland og Belgien.

Regeringen er løbende i kontakt med Norge og Sverige om spørgsmålet. Nogen beslutning om principiel ændring af den nuværende tingenes tilstand er ikke truffet og står ikke for døren. Hvis og når der måtte blive tale herom, vil sagen naturligvis blive forelagt i det udenrigspolitiske nævn.

Den sidste del af hr. Niels Matthiasens spørgsmål giver mig anledning til at tilføje, at hr. Niels Matthiasen bør som tidligere formand for det udenrigspolitiske nævn være vidende om, at en anerkendelse eller normalisering ikke behøver at forudsætte ændringer i de interne forhold i vedkommende land. Han ved også, at ordene „anerkendelse“ eller „normalisering“ ikke er udtryk for nogen moralsk-politisk stillingtagen til det lokale styres karakter og kvalitet. Hvis de nordiske lande genopretter normale forbindelser med det græske styre, betyder det ikke, at vore lande derved godkender dette styre eller udtaler nogen vurdering af det. Ifølge folkeretlig teori og praksis betyder anerkendelse blot en accept af den rent faktiske situation, hvori vedkommende regime har etableret sig effektivt og udøver myndighed inden for sit territorium.

Må jeg tilføje, for at det ikke skal være usagt, at de beretninger, der fremkommer både om censur, om politiske fanger, om tortur og om retstilstanden i Grækenland i det hele taget, fylder mig med den stærkeste modvilje og afsky. Da den danske regering indklagede det græske styre for menneske-

rettighedskommissionen, skete det med venstres tilslutning. Regeringens syn på disse ting er klart udtrykt ved denne klage.

Niels Matthiasen: Det er jo muligt, at udenrigsministerens belærende og løftende pegefinger vil gøre sig på Zahles Seminarium; det har ikke helt den samme virkning, når den anvendes her. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, det drejer sig om, er at få besked om et ganske alvorligt spørgsmål; det er et spørgsmål, der angår tusinder af mennesker i Grækenland, som prøver på at skabe en frihedsbevægelse. Det er et slag i ansigtet på disse mennesker, hver gang der er regeringer, der formaliserer — det var det udtryk, jeg brugte; jeg omtalte kun normalisere i forbindelse med citater fra Politiken — det er et slag i ansigtet på disse mennesker, når man gennemfører sådanne formaliseringer. Jeg vil sige, at i stedet for at være følgagtig er der grund til at beklage, at andre lande gør det, og jeg synes, det er væsentligt, at når vi sammen med de andre nordiske lande har indklaget militærregeringen for Europarådets menneskerettighedskommission, er det ikke muligt at formalisere vort forhold til det græske militærstyre. Jeg tror, at forudsætningen for, at nogen ændring kan ske, må være en forelæggelse af en demokratisk forfatning, frie valg med alle kræfter i Grækenland som deltagere og en demokratisk regering, der udgår deraf.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det forekommer mig, at det ærede medlem har ret i, at det drejer sig om et alvorligt spørgsmål. Han siger, at det drejer sig om at få besked om et alvorligt spørgsmål, der angår tusinder af mennesker. Men det forekommer mig ikke at være at tage spørgsmålet alvorligt, når man anvender det til et presseangreb, sådan som det ærede medlem gjorde, og på det niveau, dette presseangreb var. Det var det, jeg vendte mig imod. Spørgsmålet har jeg svaret ganske tydeligt og klart på. Der foreligger ingen beslutning om at ændre den danske politik på dette område. Jeg forstod også, at det blev ikke anfægtet i det sidste indlæg. Det var blot dette med pegefingeren, der skulle anbringes.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.